

Gânduri și impresii

Eu cred că reprezint o altă generație, printre atâtea altele ale Liceului "Unirea" pe care am avut ocazia să le cunosc în aceste zile. Și pentru că aici am descoperit și Internetul, și tehnologia, și televiziunea, dați-mi voie ca, folosindu-mă de tehnologie, să dedic aceste rânduri profesorilor mei și generației de astăzi de la Liceul "Unirea", pe care o văd atât de numeroasă în sală.

"Fiți ceea ce vreți să fiți și nu vă feriți să faceți greșeli!". Așa începe lecția de stil. Cu ABC-ul libertății. Ea nu se predă în România decât unor oameni privilegiați. Am fost unul dintre ei. Aveam 15 ani și capul plin de idei grozave. Ale altora. De vreme ce nu-mi aparțineau, ideile acelea aveau să mă ajute atât cât să pot exprima corect nevoia de a le abandona.

Prima lecție de stil a fost în limba română. La ora de literatură, Daniela Plăiașu ne-a citit începutul *Metamorfozei* lui Kafka și ne-a rugat să continuăm povestea așa cum ne imaginăm noi că ne-am putea transforma dacă am fi în locul lui Gregor. Primele momente au fost de tulburare și maximă derută pentru că, până atunci, nimeni nu ne mai dăduse, la școală, dreptul să fim orice vrem noi.

O altă lecție de stil a fost predată într-o limbă inventată special pentru noi la o oră de matematică. Acolo, literele au căpătat forme doar ca cifrele să poată rima în poezie. Cornel Noană ne-a rugat să scoatem o foaie de hârtie, a râs, apoi a scris pe tablă câteva noțiuni matematice. Și a râs iar, în timp ce noi am început să ne jucăm în voie cu matematica inspirației. La final, a adunat poeziile, le-a cântărit, le-a judecat după măsurile clasice, ne-a punctat și ne-a încheiat mediile în catalog.

De fapt, despre asta e vorba. Stilul e felul în care te formezi în mod liber. Iar educația nu e despre ceea ce trebuie, ci despre ceea ce poți să devii atunci când nu mai ai constrângeri. Un dascăl bun nu te învață ce știe el, ci tocmai ceea ce ai putea tu să știi cel mai bine. Această abordare, fundamentală unei educații reușite, lipsește încă sistemului nostru de învățământ.

Educația românească e sub semnul imperativului, al obligației și al penalităților. Eu am cunoscut, însă, la Unirea și altfel de profesori, care s-au bucurat să vadă în noi parteneri de idei, spirite libere, nu doar învățăcei.

Au trecut peste 25 de ani de educație anapoda în România, dar dacă mă uit înapoi la anii mei de liceu, mă simt un om privilegiat.

Liana PĂTRAS ALEXANDRU
absolventă a Liceului UNIREA
promoția 1997

Unirea nu este doar un liceu pentru mine, este a doua mea casă. Am cunoscut oameni minunați aici și sunt sigură că sunt la început, există multe persoane minunate și speciale nedescoperite încă. Unirea face puterea! – **Miruna Burlui**

Un moment din viață pe care nu îl voi uita vreodată este reprezentat de aniversarea de 150 de ani a Colegiului Național Unirea (o vârstă de apreciat și cu o istorie complexă și puternică). De fiecare dată când privesc în urmă, la trăirile de acum un an, pe chip mi se creionează un zâmbet larg. Dacă ar exista o mașină a timpului, categoric una dintre excursiile pe care aș face-o ar fi Aniversarea de 150 de ani. De ce? Pentru că pur și simplu CNU. Îmi voi aminti cu drag de fiecare dată sentimentele trăite: momente care m-au sensibilizat, momente în care am râs și m-am bucurat alături de oamenii potriviți, de oameni care dovedesc faptul că spiritul de echipă și colectivitate declanșează nimic altceva decât FERICIRE. Eu personal, nu mă pot pronunța în clasificarea oamenilor, pentru că fiecare dintre noi este o carte pe care nu oricine o poate citi, însă știu care sunt oamenii potriviți pentru mine, atunci când sunt înconjurată de ei. Ei pot transmite căldură, compasiune, înțelegere și avem un scop comun. Acum pot spune că ceea ce am trăit a fost magic și profund. Nu îmi găsesc cuvintele ca să descriu trăirile mele de atunci și nu doar de atunci, căci fiecare moment petrecut aici, la CNU, este special. Cuvintele mele sunt precum o sculptură în lut, deja există, dar trebuie scoase la lumina. Ei bine pot povesti, totuși, cele mai importante aspecte: am trăit la maxim fiecare clipă, m-am scufundat în istorie, am pătruns în ramurile îndepărtate ale liceului descoperind diverse concepte, am trăit diverse emoții, m-am înfructat cu bucate tradiționale gătite de autenticii uniristi și cel mai important, am fost învăluită de unicul spirit CNU. În concluzie pot afirma că CNU surprinde de fiecare dată prin maniere deosebite, demonstrând că nimic nu e imposibil și că totul are un sens aparte.

Beatrice Racovițeanu Beatrice clasa a VIII-a

Am întâlnit locul în care am învățat cum să îmbin cu succes sufletul și mintea. Am întâlnit oameni care și-au pus amprenta asupra a ceea ce voi deveni. Mulțumesc, CNU! Pentru tot. Pentru lucrurile învățate, pentru oamenii întâlniți, pentru activitățile organizate, pentru cele mai frumoase amintiri! Pe veci uniristă!

Alice Roșca clasa a XII-a F

O activitate specială care ne-a unit pe noi, toți uniriștii, și o ocazie pentru cei mai tineri de a învăța și de a prinde curaj și motivație.

Daniela Pădurariu clasa a XI-a A

UNIREA 150 a trezit în mine speranța unei implicări mai active atât din partea elevilor, cât și a profesorilor. Mi-a demonstrat că se mai pot face lucruri frumoase în lumea asta dacă suntem o echipă care aderă la un țel comun. Unirea 150 a însemnat spirit unirist până în măduva oaselor, dar etalat de data asta, nu doar șoptit la colțul liceului. Unirea 150 ne-a sudat legăturile, ne-a amintit cât de frumos au crescut generațiile trecute și ne-a impulsionat, pe noi, cei din prezent, să nu ne lăsăm mai prejos și să facem cunoscut numele Colegiului Național Unire” în întreaga lume. **Irina Neagu** clasa a XI-a D

Amintiri care îmi vor rămâne mereu în suflet, emoție și dorința de a reveni, peste 50 de ani, în locul în care am petrecut cele mai frumoase momente, la aniversarea celor 200 de ani de existență. – **Anonim**

Unirea 150 a reușit să trezească sentimentul de apartenență la ceva deosebit, ceva măreț și important, trăire pe care o simt la fiecare sărbătoare CNU. **Anonim**

A fost un eveniment la care, personal, m-am simțit bine și am învățat câte ceva. Genul acesta de evenimente definesc spiritul de unirist. – **Anonim**

Unirea 150 a fost un eveniment unic pentru mine, având în vedere că a coincis cu primul meu an de liceu. Sunt recunoscător CNU pentru toate momentele unice oferite și mă bucur că am ocazia să fac parte dintr-o asemenea comunitate.

Mihai Mirică clasa a X-a E

Emoțiile din cei 150 de ani uniriști s-au adunat pentru a marca atât de frumos un singur an, 2016 și atât de unic existența unui colegiu de milioane...

Mădălina-Andreea Enescu clasa a XI-a E

Gândul meu? Hm, deși ar părea destul de ușor să transmiți un gând sincer și profund unui liceu vechi de aproape 150 de ani... pe cine păcălesc? Colegiul Național Unirea nu este, cel puțin pentru mine, o simplă clădire din cărămidă (pe care uniriștii au semnat-o întru a rămâne veșnic uniți cu spiritul pur unirist) unde se fac ore ca în toate liceele. Colegiul Național Unirea, renumitul CNU, este istorie, dorință, devotament, excelență și prestigiu. Pentru mine, un vis. Un vis ce a devenit realitate pe 19 iulie 2016. Un vis ce continuă maiestuos și acum. Un vis ce va ține veșnic, pentru că, odată ce ai fost unirist pentru câteva luni, îți dai seama că vei fi pentru toată viața! Asta îi doresc eu pentru CNU. Îi doresc oameni care să îl iubească, să îl prețuiască și să îi ducă renumele oriunde în lume. Îi doresc cât mai mulți elevi care să vină de drag la ore și cât mai mulți profesori care să își țină orele cu drag. Gândul meu pentru CNU e unul simplu: vreau să trăiesc alături de cel puțin alte 150 de generații de elevi pe care să îi lanseze în lume, știind că ei îl vor purta mereu în inimă ca niște oameni de succes.

Diana Mihaela Năstase clasa a X-a E

Aniversarea celor 150 de ani a fost încă un prilej pentru a mă simți mândră că sunt UNIRISTĂ! La cât mai mulți și frumoși ani!

Alina-Teodora Măciucă clasa a XI-a E

Am simțit sărbătoarea liceului nostru până în măduva oaselor. Poate că îmi doream să iau parte la ea la fel de mult cum mi-am dorit să pășesc pragul renumitului liceu la sfârșitul gimnaziului. Cel mai mult am așteptat partea noastră de implicare (fosta X E)... Îmi amintesc cât de entuziasmată eram când doamna profesoară Lupu ne-a propus această activitate. Am simțit atunci, pentru a mia oară, mândria că sunt româncă. Simțeam că portul popular o să ne apropie și mai mult... și așa a și fost. În ziua cu pricina vedeam doar zâmbete... toată lumea era amabilă, toată lumea simțea emoția puternică... emoția românilor. Zâmbetul profesoarei plin de recunoștință m-a făcut să fiu cu adevărat fericită. Cred că nu-i mai nimic mai frumos decât să privești de la depărtare emoția pe care o are un profesor împlinit... un profesor care se simte mândru că a putut scoate din elevii săi tot ce aceștia aveau mai bun: dăruire, iubire față de aproape, grijă. Sunt sigură ce acesta va fi momentul meu glorios din liceu. Mulțumesc liceului "Unirea" pentru toată iubirea pe care ne-o poartă!

Mirela Bodoc clasa a XI-a E

Amintiri... emoții... clipe unice! Cuvinte ce definesc perfect evenimentul împlinirii celor 150 de ani de performanță, marca CNU! – **Anonim**

Performanța a devenit un standard de foarte mulți ani... Începe nivelul următor! – **Anonim**

Unirea 150 a fost una dintre ocaziile în care m-am simțit cu adevărat mândră că sunt elevă a acestui liceu și m-a ajutat să dau o semnificație expresiei spirit unirist, care m-a fascinat ca boboc la prima festivitate. S-au împlinit 150 de ani de performanță și am avut norocul să fiu martor la evenimentele desfășurate. Fie că a fost vorba de spectacolul care a pus în prim-plan tradiția, fie că ne-am dovedit calitățile sportive, toate momentele mi-au reamintit de ce am ales acest liceu. A fost impresionant să văd că implicarea elevilor și a profesorilor se concretizează într-o săptămână memorabilă. Deci CNU-nește? Tocmai acest spirit unirist. La mulți ani, colegiu drag! – **Anonim**

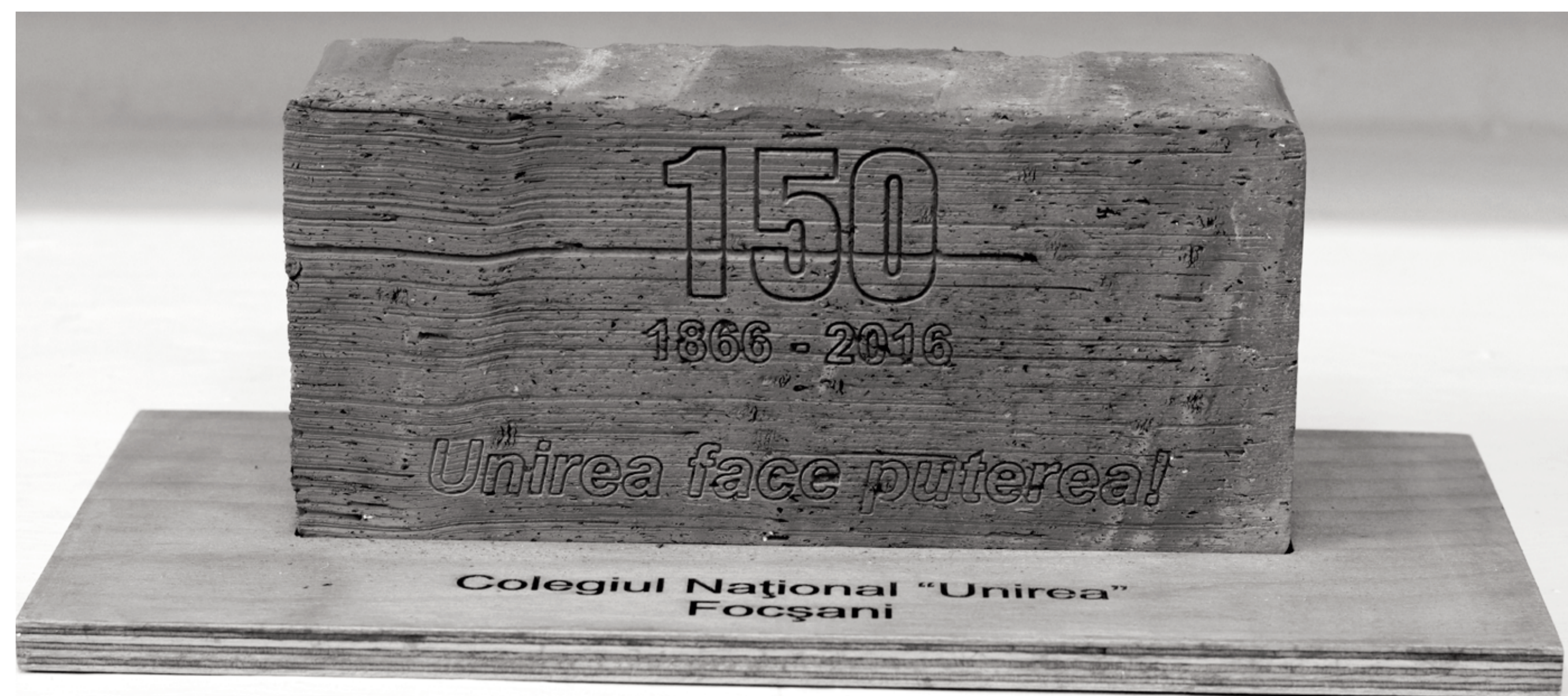
O experiență frumoasă și o surpriză foarte plăcută, mai ales că eram în clasa a noua. Am avut ocazia să îmi confirm încă o dată că CNU a fost alegerea corectă. – **Anonim**

M-am bucurat să încep experiența uniristă tocmai la aniversarea de 150 de ani a colegiului. Cu siguranță s-a simțit cu totul și cu totul diferit să participi ca și boboc la un astfel de eveniment, pentru că în acest mod poți afla lucrurile de valoare ale liceului Unirea. Poți privi toată această săptămână ca o întreagă lecție de istorie, ținută de uniriștii trecutului, la care participă cu drag uniriștii prezentului, dornici de a afla mai multe: despre Unirea de atunci și de la uniriștii respectivi. Ca un bobocel ce eram la vremea respectivă, am fost foarte plăcut impresionat de toate activitățile și de toți invitații. Pe lângă spectacolele desfășurate pe scena sălii de festivități, cel mai mult m-au impresionat conferințele ținute de foștii elevi ai liceului, de la care am avut multe lucruri de învățat și pe care cu siguranță le voi ține minte pentru multă vreme. Și poate, cine știe, această săptămână s-ar putea repeta o dată la mai puțin de 50 de ani, pentru a lăsa prilejul și altor generații ce vin din spate să se bucure de așa ceva! **Anonim**

Săptămâna dedicată împlinirii a 150 de ani a Colegiului Național "Unirea" a fost ceva unic până acum la acest liceu. Mă bucur enorm că am putut participa la aceste activități, atât în public cât și în mijlocul acțiunii. Prima și cea mai frumoasă activitate care mi-a plăcut cel mai mult a fost masa tradițională. Motivul principal, nu a fost mâncarea (deși a fost extraordinar de bună), ci faptul că s-au implicat atâtea persoane, că au făcut mici eforturi pentru a aduce câte ceva pentru a îmbogăți acele mese cu fel de fel de preparate sau decorațiuni tradiționale. Mirobolant a fost faptul că toți, dar TOȚI au avut câte o piesă dintr-un costum tradițional potrivit zonei din care vin, dacă nu chiar și un întreg costum tradițional. Vă întrebați ce e frumos la acest lucru, nu? Frumos este

CRONICILE ANIVERSARII

că atunci când am încercat să facem rost de aceste costume de la bunici, aceștia inevitabil, au spus povestea aceluia costum, câți zeci de ani poate avea, câte luni s-a lucrat la el, transmiterea din generație în generație, ceea ce poate fi numit un lucru nemuritor. Aceste lucruri minunate sunt semnătura poporului nostru, amprenta noastră în lume, portul tradițional... lucrul cu care ne putem mândri și peste câteva milenii. În final aș putea spune că a fost o onoare să particip la acest eveniment unic și frumos și sunt foarte mândră de toți cei care au ajutat la desfășurarea acestuia, pentru că merită tot respectul. Să sperăm că minunatul Colegiu Național "Unirea" va apuca și 1000 de ani la fel de frumoși cu oameni la fel de dornici de a realiza lucruri excepționale. – **Anonim**

Unirea 150 m-a făcut să realizez cât de mândră ar trebui să fiu pentru că pășesc pe coridoarele pe care acum 100 de ani au alergat oameni ce au schimbat destine, au făcut descoperiri și au dus spiritul unirist mai departe. Dacă ar fi să aleg un cuvânt care să descrie ce a însemnat această sărbătoare pentru mine, acesta ar fi: unire. A ideilor, a amintirilor, a uniriștilor. – **Georgiana Timo** clasa a XI-a C

Unirea 150 este cea mai dragă amintire a mea din anii de liceu de până acum. Am simțit acea bucurie colectivă, bucuria de a fi uniriști, bucuria de a fi împreună, de a ne cunoaște trecutul, de a ne mândri cu el, dar și de a privi cu încredere spre viitor. Am cunoscut oameni remarcabili, care s-au format în acest liceu (Liana Alexandru, Costi Rogozanu), am văzut prietenii nealterate de trecerea timpului, între colegi de bancă ce nu s-au văzut nici măcar o dată în zeci de ani, am cunoscut mai bine istoria liceului și valoarea oamenilor care i-au trecut pragul de-a lungul timpului. Am îmbrăcat costumul popular și ne-am amintit de rădăcinile noastre, de tradiție, de identitatea noastră. Am trăit emoția celor 150 de ani CNUesc la vârf, a celor 15 vârfuri escaladate din pasiunea unui profesor și a unor elevi ce i-au preluat și i-au amplificat entuziasmul. Am simțit că suntem ceva mai altfel decât ceilalți, că trăim în felul nostru, că "a fi unirist" ne depășește simpla existență. A fi elev la CNU, a fi profesor la CNU, înseamnă a pași într-o mică eternitate și a fi parte vie a ei. Aici numele nu se pierde ca scrise pe nisip, ci sunt scobite în cărămidă; aici timpul face o buclă și se oprește o clipă, din când în când, ca să adune la un loc mii de inimi care bat la fel, în spirit unirist.

Cristina Enoiu clasa a XI-a C